

*Uus võimalus
isamehega*

Katrina Cudmore

Romantika

Originaali tiitel:
Katrina Cudmore
Second Chance with the Best Man
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Katrina Cudmore
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03373820
ISBN 978-9949-82-557-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Puhkasin mõned aastad tagasi Bordeaux's sealse Charente-Maritime piirkonnas. Mind rabas nii linna kui ka maapiirkonna ilu – kujuta ette uhkeid losse, maalilisi külasid, ajaloolisi konjakimõisasid ja lõputute viinamarjaistandustega voogavaid künkaid. Sellest piirkonnast ja eeskätt muinasjutulisest lossist inspiratsiooni saanuna teadsin, et pean kirjutama pulmaromaani, milles on peategelaseks prantslasest isamees ja mille tegevus leiab aset maalilises Cognaci linnas.

Ma jumaldan uue võimaluse lugusid. Neis on nii palju südamevalu ja sürust. Minu tegelased on endised kallimad, kelle suhe lõppes, kui selgus, et nende suhtumine abiellu on kardinaalselt erinev: Hannah McGinley on talitsetud ja ettevaatlik, ent vapper kangelanna ja paari-panija ning Laurent Bonneval karismaatiline konjakimõisa juht ja abiellu skeptiliselt suhtuv isamees, kes kaitseb oma südant ägedasti hirmust, et veel keegi võib talle haiget teha.

Loodan, et see romaan oma keskse teemaga – oma tunnete tunnistamine ja austamine – on mõnus lugemine ning et sa naudid selle erilise, aga vahel tähelepanuta jäänud Prantsusmaa piirkonna ilu ja rahu sisse sukeldumist.

Head lugemist!

Katrina

Majellale, kes on parim noorem õde maailmas!

Esimene peatükk

Elukas surus koonu vastu Hannah McGinley auto akent ja klaas läks kohe uduseks. „Tubli kutsa, mine nüüd!“ hüüdis Hannah, püüdes jätta muljet, et on küll olukorra peremees, aga samas ka muretu – ta ei tahtnud elukat rohkem vihale ajada. Château Bonnevali juurde jõudes oli koer hakanud sissesõidutee ääres tema kõrval jooksuma nagu ratsavõistlustel, haukudes pidevalt, nii et Hannah oleks äärepealt sõitnud otsa ühele pikka avenüüd piiravale valgepöögile.

Shropshire'ist pärit talupidaja tütreana oli talle korrutatud, et ta ei pea koeri kartma, aga hoolimata sellest, kui väga tema perekond oli teda keelitanud, kartis Hannah endiselt ka kõige väiksemaid koeri, rääkimata siis eeslisuurusest loomast, kes põrnitses teda nüüd, nagu tahaks talle hambad sisse lüüa.

Mõisa poole vaadates sundis Hannah mõttes kedagi majast välja tulema ja teda päästma. Nad ju ometi kuulsid selle põrgukoera haukumist?

Hannah kahtles juba mitmendat korda oma otsuses sõita Prantsusmaale ja olla oma parima sõbranna Lara pulmas paaripaniija. See oleks tavaolukorras olnud lihtne rõõmus otsus, aga mitte siis, kui oled käinud kohtamas ja olnud armunud peigmehe venda ja isamehesse Laurent Bonnevali, kes nende suhtele lõpu tegi. Kõige hullem oli see, et pulmad pidid toimuma

mehe kodus: Château Bonnevalis. Miks ei oleks need võinud toimuda neutraalses paigas? Hannah lootis vaid, et nad on terve nädalavahetuse teiste inimeste keskel ning ta suudab jääda professionaalseks ja rahulikuks, mida ta oli harjutanud seitsaadik, kui Lara ja François oma elukohast Manchesteris Londonisse tulid, et paluda teda nende paaripanijaks.

Ehkki Hannah oli ülimalt liigutatud, et nad usaldasid selle tema hoolde, eriti arvestades asjaolu, et ta oli selles ametis alles algaja – see oleks tema neljas abi-elu –, küsis ta, kas nad on ikka *päris* kindlad, et tahavad teda tseremooniat läbi viima. Lara ja François olid Richmondi kohvikus Hannah' vastas istudes ettevaatliku pilgu vahetanud ning Lara oli käe üle laua sirutanud ja tema käsivart puudutanud. „Sa oled olnud mu parim sõbranna seitsaadik, kui me olime seitsmesed.“ Lara vaikis ja naeratas talle kergelt, paludes sellega Hannah'lt mõistmist ja usaldust. „Meie päev oleks seda maagilisem, kui sina meid paari paneksid.“

Pisarad olid Hannah't korraks pimestanud, kui ta meenutas, kuidas Lara oma esimesel päeval Meadleadi algkooli saabus ning ütles Ellie Marshallile ja tema gängile, et tegelgu nad oma asjadega, kui nad vahe-tunni ajal piirasid Hannah't lõputute küsimustega selle kohta, kes ta on, miks ta keset õppeaastat nende kooli tuli ja miks ta nii kõhn on. Sisemiselt tardunud, kõigest segaduses Hannah oli olnud rabatud sellest, kui tänulik ta oli Larale, kui viimane ta ülekuulajatest eemale viis. Veel mitu nädalat pärast seda polnud ta sõnagi lausunud ja ehkki see tõi kaasa kahtlustavaid

pilke ja sosistatud sõnu kokkupandud käte taga tervelt ülejäänud klassilt, oli Lara rõõmsalt lobisenud ning tema omapärane huumorimeel ja rõõmus ellusuhtumine olid Hannah' tuima südame üles sulatanud.

Tol päeval Richmondi kohvikus oli Hannah pöördunud François' poole ja süda oli meenutades ikka kergelt võpatanud – François oli kohati nii väga Laurenti moodi: paksud tumedad lainelised juuksed, tugev ja uhke prantslaslik lõug, laiad kõrged põsesarnad, sirge nina. „Kas...?“ Hannah üritas öelda Laurenti nime, aga see jäi kurku kinni ja keeldus sealt liikumast. Viimaks õnnestus tal läbi teeseldud naeratuse pomiseda: „Kas minu sealviibimine paaripanijana sobib sinu perekonnale?“

François' silmad olid teistsugused, leebemalt sinised, mitte nii rabavad, valu tekitavalt, säravalt sinised nagu Laurentil. Mehe silmis oli murelik pilk ja ta vastas lahkelt hääletoonil: „Laurent on mu isamees,“ aga Hannah' südamele oli see ikka olnud nagu piitsahoop.

Ta pööras pilgu Lara ja François' ebamugavust tundvatelt nägudelt mujale, õnnetu, et nad olid sellisesse olukorda pandud. Nende pulmad peaks olema muretu pidu, mitte rikutud asjaolust, et Hannah oli rumalast peast Laurenti armunud, pidades mehe prantslaslikku sarmi ja romantilisi žeste märgiks, et mees tundis sama, et ka tema tahtis enamast.

Nendel kuudel pärast mehe lahkumist Londonist, kui ta läks tagasi perefirmasse Cognacis asuvas mõisas, öeldes enne lahkumist, et ei taha nende suhet jätkata, oli Hannah pead murdnud selle üle, millist

tohutut mõju mees oli talle avaldanud. Valu, pettumus ja alandus olid olnud nii valdavad, et ta ei saanud sellest kõigest aru. Kas asi oli selles, et Laurent oli esimene mees, kellesse ta oli tõeliselt armunud? Mõistagi oli see kahekümne üheksa aastasena üsnagi traagiline fakt, aga sinnamaani polnud Hannah kohtunud ühegi sellise mehega, kes oleks tema südame kiiremini põksuma pannud, kes oleks ühe pilguga nii palju öelda suutnud, kes oleks teda paelunud.

Alguses punnis Hannah nendevahelisele tõmbele vastu, hoides meest väga tugeva enesekaitseinstinkti abil eemale, ent tegelikult oli ta olnud muutumas ja rohkem valmis kedagi oma ellu lubama. Ta oli ajanud kahekümnendate eluaastate alguses taga turvatunnet ja stabiilsust, vajades meeletult finantsalal karjääri tegemisega ja oma korteri ostmisega kaasnevat kindlust. Kolmekümnendatele eluaastatele lähenema hakates sai ta aru, et tahab enamat. Vabamat, optimistlikumat elu. Riskimist ja vähem kartmist ning parasjagu sel ajal, kui tema mõtlemine muutus ja ta julges unistada, oli ta kohtunud Laurent Bonnevaliga. Laurent oli Hannah' parima sõbranna uue kallima vend, kes oli tal põlvist nõrgaks võtnud, ent kümme kuud hiljem murdis mees tema südame.

Nüüd oli see süda terve ja Laurent Bonnevali võludele kindlalt suletud.

Hannah võpatas, kui eluka saba vastu autoust põntsus, kui koer pöördus ja minema jooksis, kadudes mõisa ühe muinasjutulise torni taha, mis paiknesid neljakordse hoone kõikides nurkades.

Hannah hingas kergendust tundes välja, aga siis vajus süda saapasäärde. Nurga tagant ilmus välja Laurent, alguses kiiremini joostes, ent tema autot nähes aeglustades, koer kõrval.

Laurent peatus ja tõstis käe madala õhtupäikese varjuks silmade kohale. Vari tema taga venis üle kruusaga kaetud sissesõidutee, muutes tema pika ja laia kogu suuremaks.

Hannah ootas, et mees liigutaks, ja püüdis mitte vahtida lühikestes pükstes kogu, pikki tugevaid jalgu ja kergelt varrukateta särki, mis tõi esile mehe lihaselised laiad õlad ja jõusaalis treenitud käsivarred. Mehe nahal sädelesid higipiisad.

Hannah' sisemuses tekkis kuumatunne.

Mees tuli tema auto poole.

Hannah' kõhus keeras.

Ta vajutas aknanappu ja lasi akent mõne sentimeetri allapoole, taibates alles siis, kui lämmatavaks autos oli läinud, kuni elukas teda pantvangis hoidis. Ta tahtis käega läbi juuste tõmmata, kontrollida peeglist meiki, aga ei kavatsenud mehele kuidagi välja näidata, et teda huvitab, milline ta välja näeb.

Laurent seisatas paari meetri kaugusel autost. Koer tuli käsu peale tema kõrvale. „Hannah...“ Naise süda tõmbus murelikku häält kuuldes kokku. „On kõik korras?“

Mehe madal intiimne hääl oleks äärepealt Hannah'lt enesevalitsuse röövinud. Peast sööstis järjest läbi hulk mälestusi: kuidas mees jättis talle häälsõnumeid, mis panid ta punastama ja itsitama. Mehe suu tema

kõrva vastas, kui nad olid koos teistega väljas, sosis-tades komplimente, lubadusi. Laupäeva hommikud, kui nad sõitsid ratastega oma lemmikusse Prantsuse pagaritöökotta Putney Heathis ja sõid hommikusööki, flirtides mänglevalt, Hannah' jalad värisesid, kui mees tema kätt, käsivart, põske silitas ja siis ütles, et nad võiksid koju minna. Mehe pominal öeldud sõnad, kui nad pärastpoole armatsesid, olid Hannah' südant pai-sutanud ja lahvatanud tema vereringes nagu rõõmu-mullid.

Hannah tõmbas sügavalt hinge. Ta oli mehest üle saanud. Ta peab seda meeles pidama. Ta pidi nüüd keskenduma sellele, millise suuna tema elu võtab. Kas teha edasi finantskarjääri Londonis või Singapuris või riskida ja hakata Hispaanias täiskohaga paaripanijaks. Vana ettevaatlik pool soovitas jääda regulaarse sisse-tuleku ja kindla karjääri juurde, ent sügaval sisimas tahtis ta olla vaba ja teha otsuseid eemal ärimaailmast, muuta midagi, olles oluline osa inimese elu ühest täht-saimast päevast.

Ta oli tulnud siia Larat toetama, tema ja François'ga tähistama. Laurent Bonneval oli tühine segaja imeli-selt õnnelikul nädalavahetusel.

Nüüd oli aeg olla rahulikult professionaalne, mida Hannah oli endale nädalavahetuseks töötanud. Paraku tema käed värisesid ja kõhus keeras ning sellest ei paistnud asja saavat.

Ta keris akent veel natuke alla. Nookas koera suu-nas. „Oleksin tänulik, kui sa ta kinni paneksid.“